

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z odwołania P. P. i Przedsiębiorstwa Budowlano - Usługowego S. w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o zwrot nadpłaty zasiłku chorobowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 kwietnia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego Przedsiębiorstwa Budowlano -
Usługowego S. w S. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w R.
z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt IV Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 maja 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy Przedsiębiorstwa Budowlano – Usługowego „S.” S. J. w S. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 5 listopada 2009 r. oddalającego odwołania wniesione przez P. P. i Przedsiębiorstwo Budowlano – Usługowe „S.” S. J. w S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 9 lipca 2002 r. stwierdzającej nadpłatę zasiłku chorobowego wypłaconego pracownikowi P. P. przez płatnika PBU „S.” za okres od 11 maja 2001 r. do 2 października 2001 r.

Wnioskodawca - Przedsiębiorstwo Budowlano – Usługowe „S.” S. J. w S. zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną, wskazując jako podstawy

skargi naruszenie przepisów prawa materialnego oraz procesowego (art. 398 ³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono występowaniem w sprawie następujących zagadnień prawnych. Jako pierwsze wskazano zagadnienie: “czy Sąd po wznowieniu postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. może oprzeć swoje orzeczenie na innej podstawie prawnej, od tej która stanowiła podstawę orzekania w ramach prawomocnie zakończonego postępowania, jeżeli nie ulegają zmianie ustalenia faktyczne”. Według pełnomocnika wnioskodawcy art. 412 § 1 k.p.c. może być interpretowany w ten sposób, że “granice określone przez podstawę wznowienia wynikającą z art. 401 ¹ kodeksu postępowania cywilnego nie pozwalają Sądowi na pominięcie przepisu zakwestionowanego przez Trybunał Konstytucyjny i jednocześnie oparcie orzeczenia na innej podstawie prawnej, a także odmiennej ocenie tego samego stanu faktycznego, który wcześniej stanowił podstawę do stosowania przepisu zakwestionowanego przez Trybunał Konstytucyjny. W ramach postępowania o wznowienie postępowania z uwagi na istnienie przesłanki z art. 401 ¹ kodeksu postępowania cywilnego Sąd nie może uzasadniać oddalenia odwołania od decyzji ZUS z powodu istnienia innej (alternatywnej) podstawy prawnej, której Trybunał Konstytucyjny nie zakwestionował”.

Kolejne istotne zagadnienie prawne jest “związane z zastosowaniem art. 58 § 2 kodeksu cywilnego w związku z art. 41 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w stosunku do którego Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 czerwca 2008 r. SK 16/06, orzekł, iż przepis ten rozumiany w taki sposób, że w podstawie wymiaru zasiłku chorobowego nie uwzględnia się wypłacanych pracownikowi - w okresie przyjętym do jej ustalania — składników wynagradzania, od których pracownik ten uiścił składkę na ubezpieczenie chorobowe, a które nie są mu wypłacane w okresie pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub zasiłku chorobowego, jest niezgodny z art. 67 ust. 1, w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jako zamiennej podstawy prawnej i z niej wywodzić zasadność poprzedniego orzeczenia”.

Ponadto, według pełnomocnika wnioskodawcy “poważne wątpliwości budzi zastosowanie art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 14, poz. 176 z 2000 r.) do przyjęcia, iż premii oraz nagrody nie uwzględnia się w podstawie ustalania wymiaru zasiłku chorobowego, co w sposób istotny jest sprzeczne z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106) które szczegółowo wylicza, które przychody pracownika są uwzględniane w podstawie wymiaru składek a tym samym w podstawie ustalania wysokości zasiłku chorobowego, poważne wątpliwości budzi brak zastosowania art. 38 ust. 1 w związku z art. 36 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267) w związku z błędnym ustaleniem w zaskarżonym wyroku podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przez nieuwzględnienie tego przepisu, a szczególnie przez pominięcie w tych ustaleniach samej umowy o pracę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zagadnienia prawne, na które powołuje się skarżący zostały przedstawione w formie twierdzeń skarżącego bez odpowiedniego odniesienia się do orzecznictwa i piśmiennictwa prawniczego. Wskazane zgadnienia nie zostały wsparte niezbędną argumentacją, która wychodziłaby poza twierdzenia autora skargi. Brakuje analizy interpretacyjnej przepisów, których dotyczą zgłoszone wątpliwości. Przede wszystkim jednak twierdzenia autora skargi zostały przedstawione w formie określonych ocen, które nie odnoszą się do zasadniczych ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Krytykując podstawę prawną wyroku autor skargi ignoruje zasadnicze ustalenie faktyczne, na którym zakwestionowana ocena prawna się opiera, to jest, że ubezpieczony będący pracownikiem i jego pracodawca zawarli porozumienie o nagrodzie i jej wliczaniu do podstawy składki na ubezpieczenie społeczne bez żadnego związku z umówioną pracą natomiast wyłącznie po to, ażeby sprzecznie z zasadami współżycia społecznego uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Jeżeli zaś chodzi o zakres ponownego rozpoznania sprawy (art. 412 § 1 k.p.c.), to autor skargi wychodzi z błędnego założenia, że w ponownym

rozpoznaniu sprawy nie nastąpiło uzupełnienie postępowania dowodowego stwarzającego podstawę do uzupełnienia ustaleń. Autor skargi błędnie wskazuje zagadnienia prawne dotyczące orzekania w trybie art. 412 § 1 k.p.c., z zupełnym pominięciem tego, że wyrok Sądu Okręgowego, którego skarga dotyczy, został wydany już po ponownym rozpoznaniu sprawy na skutek, wydanego w trybie art. 412 § 1 k.p.c. wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 14 października 2008 r., sygn. akt III Ua 39/08.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.